

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεστῆμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τοῦ κατ'ἑξοχὴν παιδῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπεριτικοῦ:
 Ἔτησία 5,—
 Ἑξάμηνος 4,50
 Τριμήνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ:
 Ἔτησία φε. κε. 10,—
 Ἑξάμηνος 5,50
 Τριμήνος 3,—

Δι' ἀνδρογαλίας λαχόνται τὴν ἰσὴν ἰσὴν μὴ σ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΧΩΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσπεριτικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φε. κε. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται διακρίτον λπ. 25 (φε. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάτιον

Περίοδος Β'—Τόμος 17ος Ἐν Ἀθήναις, 28 Δεκεμβρίου 1910 Ἔτος 32ον.—Ἀρ. 8. 39

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περὶλήψεις τῶν προηγουμένων: — Ἡ Ζινέττα, με τὴν ὑποτιθέσθαι τῆς κυρίας Σάν-Ζέν, ἤνοιξεν εἰς τὸ Παλαί-Ροαγιαλ κατόστημα δαντελλῶν, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν καλλιτέραν πελατεῖαν. Ὁ Τιάρκος ἐξακολοῦθε νὰ ὑπηρετῆ εἰς τ' ἀνάγκη ὡς γιδμαζῆς καὶ ἰδιαιτέρος σύντροφος τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Δὲν ἔχει ὅμως ἄλλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡ νέα αὐτῆ ζωὴ στενωχῶε πολὺ τὸν μικρὸν βοημόν. Ἄλλως τε καὶ τὸ γόητρον τοῦ Ναπολεόντος, κατὰ τοῦ ὁποῖου εἶχε συμμαχίαν ἅλη σχεδὸν ἡ Ἐθνοπαγ, ἤρχισε νὰ μειοῦται.

Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ ἐβασίλευεν ἡ μεγαλητέρα ἀταξία. Ἡσθάνετο ὅτι κύριος δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐκεῖ. Ἡ αὐτοκράτειρα δὲν ἀντιλαμβάνετο τὴν κατάστασιν. Ὁ Ἰωσήφ-Ναπολέων, τὸν ὁποῖον ὁ ἀδελφός του εἶχεν ἐκλέξῃ ὡς ἀντικαταστάτην αὐτοῦ, ἐφώναζεν εἰς μάτην. Ὁ Ταλλεβράνδος συνεννοεῖτο με τοὺς ἀκαδοῦς τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ' καὶ με τοὺς Συμμαχοῦς.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς προφήτης, διὰ νὰ προείπῃ τὴν παρακαμψήν.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον, ὅλοι ἐκείνοι οἱ αὐλικοί, οἱ πιστοί, οἱ ἀφρωσιωμένοι, τῶσον πολυάριθμοι ἄλλοτε καὶ ὑποκύπτοντες εἰς τὸ ἐλάχιστον νεῦμα τοῦ κυρίου ἐγίνοντο ἄφαντοι...

Ὁ δὲ Τιάρκος, ἂν καὶ μὴ γνωρίζων ἐπακριβῶς τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀνεστάτωναν τὴν Εὐρώπην, προησθάνετο ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἐξηκολούθουν ἀκόμη κολῶ οἱ περίπατοι τοῦ μικροῦ βασιλέως τῆς Ρώμης με τὴν ἀμαζαν τὴν συρομένην ἀπὸ λευκά πρόβατα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ο ΑΕΤΙΑΕΥΣ ΕΠΕΤΑΞΕ !

Τὴν 29 Μαρτίου 1814, ὁ Τιάρκος, εἰς τὸ Κεραμεικόν, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, περὶ τὴν ὀγδόην πρωΐνῃν, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν του πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, κατεξεπλάγη παρατηρήσας τὴν ἀταξίαν ἐκείνῃν, ἡ ὁποία ἐμφαίνει τὰς ἐσπευσμένας ἀναχωρήσεις. Παντοῦ κιβώτια ἀνοικτά, βαλίκαι, ταξιδιωτικοὶ σάκκοι. Οἱ αὐλικοὶ ἐπηγαινοῦσχοιτο εἰς ὅλα τὰ δωμάτια καὶ συναμίλουν χαμηλωρόνως με ἀνησυχίαν. Ὁ Λοκαῖν, ὁ ἀρχιθαλαμηπό-

λος, ἐπέβλεπε τὴν εἰς τὰ κιβώτια τοποθέτησιν τῶν ἰδιαιτέρων σκευῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ἡ δὲ κυρία Μαρσάν, μία τῶν θαλαμηπόλων, συνεσκέυαζε διάφορα πτασμένα παιγνίδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ μικρὸς δὲν ἐννοεῖσε νὰποχωρισθῆ: τὸν Πολωνὸν ἐκείνον λογχοφῆρον του, μόνόχειρα πλέον, καὶ τὸ ἀγαπημένον του ξύλινον ἀλογάκι, τοῦ ὁποῖου ἔλειπαν τὰ μάτια, ἡ σέλλα, ἓνα πόδι, ὁ χαλινὸς καὶ ἡ γαίτη.

Ἐν τῷ μεταξύ, διάφοροι ἀξιωματικοὶ διεσχιζάν τοὺς διαδρόμους βιαστικοί, ἡ κυρία τῆς τιμῆς σπεύδουσαι νὰποχωρητίουν τὴν Αὐτοκράτειραν, ἡ θαλαμηπόλοι μεταφέρουσαι φουστάνια καὶ ἐπαυωφόρια. Ὁ Τιάρκος ἐνόησεν ἀπὸ τὴν ἀταξίαν ἐκείνην ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαροῦ γεγονότος καὶ ἠρώτησε τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον:

— Τι συμβαίνει, Λοκαῖν;
 Ὁ αὐλικὸς διεκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Τιάρκον:
 — Συμβαίνει ὅτι ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει καὶ ὅτι ἀπεσείσθη ἡ ἀναχωρήσις τῆς Αὐτοκρατειρας καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης διὰ τὸ Μπλουά.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἐπρόξενεσε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν νεαρὸν γιδμαζῆν. Καὶ ἐνῶ οἱ περισσώτεροι τῶν αὐλικῶν ἐκείνων δὲν ἐσυλλογιζάντο παρὰ πᾶσι νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ταχύτερον τὴν τρεπομένην εἰς φυγὴν Αὐτοκρατειραν καὶ τὸ τέκνον τῆς, ὁ Τιάρκος ἠσθάνθη ἔξαρνα νὰ μεγαλύνῃ ἐντὸς του ἡ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης ἀφοσίωσις.

Δὲν ἐπρόκειτο τώρα νὰ διασκεδάξῃ, καθὼς ἔλαγεν εἰς τὴν Ζινέτταν, ἓνα παιδάκι τριῶν χρονῶν, ἐπρόκειτο νὰ τὸν ὑπερασπίσεται. Καὶ ὁ νεανίας ἠσθάνθη νὰ βράξῃ εἰς τὴν φυγὴν τοῦ ὁλοῦ ὁ πόθος τοῦ ἀγῶνος

«Ὁ Ἀετιαεὺς ἐπέταξε...»

δλον τὸ ἀχρησιμοποίητον μέρος του. Ἐπιτέλους, θά ἤμπορούσε νὰ δείξει τὸ θάρρος του, τὴν ἀνδρείαν του! Ὁ ῥόλος του δὲν θὰ περιορίζετο πλέον εἰς τὸ νὰ ἀδηγῆ μίαν γιδαμάξαν ἀνά τὸ πάρκον· τώρα θά ἤμπορούσε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐπιλησίζαν, ὡς φαίνεται, ἀπειλοῦντες καρπάζουν τὸν υἱὸν τοῦ Ἀυτοκράτορος.

Αὐτὰ ἐσκέπτετο, ὅταν ὁ κ. Καζινὺ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔκου εὐρίσκατο.

Ὁ μικρὸς γιδαμαξᾶς ὤρμησε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ περὶ τῆς ἀρροσιώσεώς του, διὰ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ἤμποροῦσε νὰ βασισηθῆ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὁ σταυλόρχης τὸν προσέλαβε:

— Τιάρκε, τῷ εἶπεν, ἡ ὑπηρεσία σου λήγει. Δὲν ἤξεύρω πότε πάλιν θὰ τὴν ἀναλάβῃς, διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ Ἀυτοκράτειρα, φεύγουν σήμερον ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ὁ μικρὸς βοημὸς δὲν ἐνόησεν ἀμέσως τί τοῦ ἔλεγεν ὁ κ. Καζινὺ, ἀλλὰ, βλέπων αὐτὸν νὰ φεύγῃ βιαστικά, τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ὡστε δὲν θὰ με πάρουν μαζί τιν ;
— Ὁχι, καλέ μου Τιάρκε, ἀπεκρίθη ὁ σταυλόρχης· ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, πρὸς τὸ παρόν, δὲν χρειάζεται γιδαμαξᾶν.

— Ἰσως, ἀπεκρίθη μὲ θάρρος ὁ νεανίας· χρειάζεται ὅμως σωματοφύλακα καὶ ὑπερασπιστήν. Ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτὴν ζητῶ νὰ τὸν συνοδεύσω.

Ὁ κ. Καζινὺ ἐκτύπησε τὸν Τιάρκον μὲ θαυμασμόν.

— Μπράβο, παιδί μου! ἐψήφισες.
Ἐπειτα μὲ πικρὸν μειδίαμα προσέθεσε:

— Ὡ, ἂν ἦταν ὅλοι οὗτοι ἐσέ... θὰ ὑπῆρχαν ἀκόμη ἑλπίες.

Καὶ σφίγγων θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ Τιάρκου, τῷ εἰσήγγασεν ὅτι, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν πάρῃ μαζί του. Θὰ ἐπαξείδευαν πολὺ βιαστικά, μὲ δύο μόνον ἀμάξια, χωρὶς συνοδείαν, μὲ τὸ ἀπαρατήγητος ἀναγκαῖον προσωπικόν. Ὁ ἴδιος ὁ Ναπολεὼν εἶχε σταίλῃ αὐτὰς τὰς διαταγὰς.

Ἐνοήσας, ὅτι ἦτο ἀνωφελές νὰ ἐπιμείνῃ, ὁ μικρὸς βοημὸς ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰποχαιρέτησῃ τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης καὶ τὴν παιδαγωγὸν κυρίαν Μοντεσκιού. Κατῆλθε πρὸς τοῦτο εἰς τὰ δια-

μερίσματα τοῦ ἰσογείου, τὰ ὅποια εἶχον ἐπιπλωθῆ ἐσχάτως διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολεόντος. Διέσχισε τὴν αἴθουσαν τῶν ἀκροάσεων καὶ τὸν θάλαμον τῶν γυναικῶν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ εὐρύχωρον δωμάτιον, τὸ ἐνδεδυμένον μὲ πράσινον ὑφασμα, ὅπου εὐρίσκατο ὁ μικρὸς βασιλεὺς μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ του.

Μόλις εἶδε τὸν φίλον τοῦ Τιάρκου, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἐστὲν κατὸ σιωπηλὸς καὶ δύσθυμος παρὰ τὸ παράθυρον, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα τῶν μικρῶν ποδῶν του.

— Τάκο! Τάκο! ἀνέκραξε ἔλα γρήγορα! θέλω νὰ πάω περὶπατο μετ' αὐτῆς βλέμμα σημαίνον, ὅτι τὸ δυστυχὲς παιδί

θὰ ἐφευγε διὰ περίπατον πολὺ μακρυνότερον ἀπὸ αὐτὸν ποῦ ἐπεθύμει, καὶ χωρὶς «ἀρνάκια» αὐτὴν τὴν φορὰν.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐθύμωσε ποῦ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν.

— Θέλω! ἐπανάλαβε κτυπῶν μὲ τὸ ποδαράκι του τὸ πάτωμα· ἐγὼ θέλω!

— Ὁχι, Μεγαλειότητε, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγὸς· δὲν θὰ πάτε σήμερα μετὴν ἀμάξαν τοῦ Τιάρκου.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἦτο πολὺ εὐερέθιστος, ὡς νὰ προησθάνετο τὴν δυστυχίαν τοῦ μέλλοντος, κατελήφθη ἀμέσως ὑπὸ λυσσαίνους ὀργῆς, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ ξεφρονίζῃ, νὰ κυλίσται εἰς τὸ πάτωμα, νὰ ὀρᾷ κάθε τόσο κατὰ τοῦ Τιάρκου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ἰσως ὑπάτιον τῆς ἀρνήσεως, καὶ νὰ τὸν κτυπᾷ μὲ τὸν μικρὸν του γρόνθον.

Ἡ κυρία Μοντεσκιού διέταξε τοὺς ὑπηρετὰς:

— Κλείστε ἀμέσως ὅλα τὰ παραθυρόφυλλα!

Οἱ ὑπηρετὰι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελείωναν

βιαστικοὶ τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδίου, ἐκτύπησαν τὴν παιδαγωγὸν μὲ ἀπορίαν.

— Κλείστε τα! ἐπανάλαβεν ἡ παιδαγωγὸς.

Ἐπῆλθον καὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἐγένεον ἔξαρτα σκότος.

— Γιατί ἐστὶ σκοτάδι; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς βασιλεὺς σατυρισμένως.

— Για νὰ μὴ φαίνεται ὁ θυμὸς σας, Μεγαλειότητε, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγὸς. Τὶ θὰ ἔλεγαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποῦ θὰ τοὺς κυβερνήσετε ἰσως μίαν ἡμέραν, ἂν σᾶς ἐβλεπαν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Νομίζετε ὅτι θὰ θελήσουν νὰ σᾶς ὑπακούσουν, ἂν μάθουν ὅτι εἰσθε κακός;

Τὸ μάθημα αὐτὸ κατήνασε τὸ παιδίον. Τὰ παράθυρα ἠνοιχθήσαν πάλιν, αἱ προετοιμασίαι ἐξηκολοῦθησαν, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἐπληρώσας τὸν Τιάρκον ἐρώτων αὐτὸν μὲ καλωσύνην:

— Ἐπόνεσες πολὺ ποῦ σὲ κτύπησα, Τάκο;

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὑπὸ τὰ παράθυρα ὁ κρότος τῶν ταξειδιωτικῶν ἀμαξῶν καὶ ἑνας ἀξιωματικὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Κυρία, εἶπε χαιρετῶν τὴν παιδαγωγὸν· εἶνε ὧρα ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότητος κατεβαίνει.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μοντεσκιού, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης θὰ ἔλθῃ ἀμέσως.

Ἐλαβε τότε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἔξω.

Ἄλλ' αὐτὸς ἀντίστατο. Δὲν ἐτόλμωσε νὰ παραθυμώσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐκλαίει ὅμως καὶ ἰκέτευεν εὐγενῶς:

— Μαϊμιά-Κιού!... Τάκο!... ἂς μὴ φύγωμε!... ἂς μείνωμε δῶ... θὰ εἶμαι φρόνιμος... πολὺ φρόνιμος!

Ἡ παιδαγωγὸς ἐπέμεινε μὲ γλυκύτητα:

— Μεγαλειότητε! πρέπει νὰ ὑπακούσωμε τὸν πατέρα σας, τὸν Ἀυτοκράτορα... Πρέπει νὰ φύγωμε!

Ἡ θύρα ἠνοιξε, σπρωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Καζινὺ, καὶ ἡ Ἀυτοκράτειρα Μαρία-Λουίζα, μὲ ταξειδιωτικὴν ἐνδυμασίαν, εἰσῆλθε.

«Συμβαίνει, ὅτι ὁ ἐχθρὸς πλησιάζει...» (Σελ. 317, στ. γ')

«Δὲ θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου!...» (Σελ. 319, στ. α')

Ἡ Ἀυτοκράτειρα, χωρὶς νὰποκριθῆ πρὸς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού, τὴν ὁποίαν δὲν ἀγαποῦσεν, ἐστράφη πρὸς τὸν σταυλόρχην καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε Καζινὺ, πάρετε, σᾶς παρακαλῶ, τὸν βασιλέα.

Ὁ σταυλόρχης ἐσκύψε καὶ μὲ προσοχὴν ἐσῆκωσε τὸν βασιλόπαιδα εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπρόφρασε νὰρπάξῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, πλησίον τοῦ ὁποῖου εὐρίσκατο, καὶ κρατούμενος ἀπὸ αὐτὰ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, ἐφώνησε:

— Δὲ θέλω νὰφύω τὸ σπίτι μου!... δὲ θέλω νὰ φύγω!... Τάκο, βοήθησέ με!... Ἄφου ὁ πατέρας μου δὲν εἶνε ἐδῶ, ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος καὶ κἀνὼ ἔ, τι θέλω!

Ἡ κυρία Μοντεσκιού, συγκεκλινημένη, ἐστράφη διὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά της. Ἄλλ' ἡ Ἀυτοκράτειρα, μὲ κάποιον θυμὸν εἰς τὴν φωνήν, ἐπανάλαβεν:

— Ἐμπρός! φεύγομε!

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΦΡΑΪΝΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΟΥ σᾶς ἐγράψα προχθὲς διὰ τὸ νέον τραμ τῆς γειτονιάς μας, θὰ σᾶς διηγηθῶ σήμερον, ὡς συνέχισαν, τὸ κατόρθωμα ἐνὸς ἄλλου τραμ, ὀλίγον παλαιότερου, μᾶς ἄλλης γειτονιάς... Θὰ ἦτο κάτι φοβερόν, ἂν εἶχε τὰ θύματα ποῦ ἤμποροῦσε νὰ ἔχῃ. Τώρα ὅμως, ἀφου εἶτε αἰτίας του δὲν ἔπαθον ἄνθρωπος, εὐτυχῶς, εἶνε μόνον ἀστειῖν καὶ... διδακτικόν.

Ἦτο πρωί. Τὸ τραμ τῆς Κολοκωνθοῦς ἐφθασεν αἰσίως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ ἐσταμάτησεν. Ἐκεῖ οἱ ἐπιβάται του ἔπρεπε νὰ περάσουν εἰς ἄλλο τραμ καὶ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι των ὡς τὴν Ὀμόνοιαν. Κατῆλθον λοιπὸν αὐτοὶ, ὁ εἰσπρακτὴρ, ὁ ὀδηγός, ὁλοι... Τὸ πρῶτον τραμ ἔμεινεν ἔρημον. Ἄλλ' ὡς νὰ ἐπερίμενεν αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν, ἀφανίσαν ἀμέσως, ἐχειραφετήθη, ἐξεκίνησε καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ μόνον του ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Ὁρμησαν νὰ τὸ σταματήσουν, ἀλλ' ἦτο ἄργά. Εἶχε πάρῃ πλέον τὸν κατήφορον καὶ ἡ ταχύτης του ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠῤῥεξε καταπληκτικῶς. Καὶ ἠραγμάσθησαν νὰ τὸ ἀφίσουν... νὰ κἀμῃ τὸ κέφι του.

Τὸ ἔκαμε μέχρι τέλους. Μὲ ἰλιγγίωδῃ ταχύτητά διέσχισε τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, ἐξετροχιάσθη καὶ ὡς βόμβα ἔπεσεν εἰς τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμονοίας. Ἐκεῖ, ἀφου ἔκοψε τὸ δυστυχισμένον ἄλογον ἐνὸς ἀμαξίου, ἀνέβη εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς Πλατείας καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὰ κάγγελα τῶν ἀποχωρητηρίων. Ἀπὸ ἐκεῖ ὀπισθοδρόμησε μὲ ὀρμήν, κατέρριψεν ἕνα ὑπερύψηλον στύλον τοῦ ηλεκτρικοῦ φωτός καὶ ἐσταμάτησεν.

Ὁλ' αὐτὰ ἐγένεον ἐντὸς δευτερολέπτων. Τόση μεγάλη ἦτο ἡ ταχύτης, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξε τὸ κινητὸν ἐκεῖνο τὸ κατακορμητικὸν ἐπὶ τῆς κατωφεροῦς γραμμῆς, ὅστε, ὅταν κατόπιν ἐξετροχιάσθη καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον, οἱ τροχοὶ τοῦ δὲν ἄφιναν ἔχνη ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου! Δὲν ἔτρεχε πλέον ἐπιτόσος. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἦτο ὁ «Τρόμος» τὸν ὅποιον μᾶς περιέγραψεν ὁ Ἰούλιος Βέρν εἰς τὸν «Κοσμοκράτορα». Καὶ ἦτο πραγματικῶς ὁ τρόμος καὶ ἡ κατάπληξις τῶν διαδωμάτων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχαν ὡς τρελλοὶ νὰ σωθῶν ἀπὸ τὸ στοιχειωμένον ἐκεῖνο τραμ, ποῦ κατακυλοῦσε μόνον του, ἔξω ἀπὸ τὰς γραμμάς του, χωρὶς ὀδηγόν, χωρὶς ρεύμα. Διότι εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι τὸ ἀρηνιάσαν βαγόνι δὲν ἐκινεῖτο τώρα διὰ τοῦ ηλεκτρισμοῦ. Ἡ μηχανὴ τοῦ δὲν ἐδόουλευν, ἡ κεραία τοῦ δὲν ἤγγιζε τὰ σύρματα. Μὲτεκινεῖτο ἀπλῶς ἐπὶ «κεκλιμένου ἐπιπέδου», καθὼς τὸ λέγει ἡ φυσικὴ, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπέκτησε τὴν ἰλιγγιώδη ἐκείνην ταχύτητα, ποῦ διὰ νὰ ναυπηγῆ εἰς εὐθὴν ἢ ἀνηφορικὸν δρόμον θὰ ἐχρειάζετο ἡ τελειότερα μηχανή, ἡ μηχανὴ τοῦ «Τρόμου»...

Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι τὴν ὧραν ἐκείνην, οὔτε οἱ διαβάται ἦσαν πολλοὶ, οὔτε ἀμάξια ἐστάθμευον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Πλατείας, ὅπου ἔπεσαν ἡ βόμβα. Ἄλλως πολλὰ θύματα θὰ ἐθρηνοῦμεν. Τώρα ἕνας ἀμαξίας μόνον θρηγῆ τὸ ἄλογόν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ παρηγορηθῆ, διότι ἡ Ἐταιρεία θὰ τὸν ἀποζημιώσῃ. Θὰ διορθώσῃ ἐπίσης τὸ πεζοδρόμιον ποῦ ἐχάλασε καὶ τὸν στύλον ποῦ ἐκρημνίσθη. Θὰ τιμωρήσῃ δὲ καὶ τὸν ὀδηγόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐσφίξε καλὰ τὸ φραῖνον καὶ ἄφισε τὸ ἀτελὲς σταματισμένον τραμ νὰ πάρῃ δρομον μονάχον του. Ὁπωςδήποτε, τέσσαρας πέντε χιλιάδας δραχμᾶς θὰ στοιχίσῃ εἰς τὴν Ἐταιρείαν τὸ κέφι τοῦ τραμ, μαζί μὲ τὴν μικρὴν ἐπισκευὴν ποῦ χρειάζεται τώρα καὶ τὸ ἴδιον (διότι αὐτὸ δὲν ἔπαθε μεγάλα πράγματα.)

Ἄλλ' ἂν δὲν ἐβοηθούσαν ἡ καλὴ τύχη, πόσας ἀποζημιώσεις θὰ εἶχαν νὰ πληρώσουν αἱ ὑπεύθυνοι, πόσαι ζημίαι, πόσα ἀνεπανόρθωτα ἰσως δυστυχήματα θὰ ἐγένοντο! Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, δαμάζει, ἡμερώνει τὰς φυσικὰς δυνάμεις καὶ

τὰς χαλιναγωγᾷ. Τότε τὸν ὑπηρετοῦν καὶ τῷ χρησιμεύουν. Ἡ παραμικρὰ ὁμῶς ἀπροσεξία του ἀρκεῖ διὰ νὰ τοῦ τὰς κάμη καταστρεπτικὰς. Ὁ ἠλεκτρισμὸς, ὁ ὁποῖος μᾶς φέγγει τὴν νύκτα ἢ κινεῖ τὰς ἀμάξιας μας, εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ κεραινόσ. Καὶ τὸ γοργὸν τραμ, ποῦ μᾶς μεταφέρει παιθῆγιον ὅπου θέλομεν, εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ βόμβα.

Προσέχετε νὰ σφίγγετε καλὰ τὸ φραῖνον!... Εἰς ὅλα τὰ πράγματα χρειάζεται. Ὅλαι αἱ δυνάμεις θέλουν χαλινόν· ἀκόμη καὶ τὰ προτερήματα. Διαφορετικὰ φέρουν καταστράφας.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΪΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ ΚΑΙ ΓΑΤΕΣ

Σὲ γάτας κάγριο ἔπεσε μιὰ νυχτερίδα νύχτ μᾶ, ἡ πρόθυμῆς τῆς τύχης, Που ἐπρόφρασε καὶ μάζεψε τὰ δύο χερῶν φτερά της

καὶ λέει, σὰ διαλωμάτης·
— Ἄσε με, γάτα μου, ἄσε με! λυπήσου με, [νὰ ζήσω

Μὴ θέλεις μὲς' σὰ νύχτα σου πικρὰ νὰ ξεψυχήσω ;

— Δὲν εἴμπορῶ, Πουλάκι μου, τῆς κρυφο- [λέει σὸ ἀντί,

εἰ ἡ τέχνη μου εἶνε ἀδελή.

Κ' ἔπειτα, μάθε, τὰ πουλιὰ συνήθισα νὰ [τρώγω...]

— Μὰ τότες... ἔχεις λόγο

Νὰ μὴ μὲ φᾶς, γατοῦλά μου· γὰ κῆτα με [λιγάκι...

Ἐγὼ εἶμαι... ποντικίκακι!

Παρατηροῦμαι τὴν ὄψη της καὶ λέει σὴ νυ- [χτερίδα :

«Μὲ συγχωρεῖς, ποντικί μου, δὲν πρόσεξα, [δὲ σ' εἶδα»

Πολλὴ ὧρα δὲν ἐκέραισε καὶ τὴν τσακώνει [σάλι

Μὲ τὸ φρικτὸ της νύχτι

Μιὰ γάτα σουδλερώνει, καὶ πῶ ἀγγία, πῶ [μεγάλη,

Μὰ, νὰ ἡ χρυσὴ της τύχη,

Που ἐπρόφρασε καὶ πρόβαλε τὰ δύο χερῶν [φτερά της

Καὶ λέει, σὰ διαλωμάτης·

— Ἄσε με, γάτα μου, ἄσε με! λυπήσου με [νὰ ζήσω

Καὶ μὴν ποθεῖς σὸ νύχτι σου σκληρὰ νὰ [ξεψυχήσω!

— Δὲν εἴμπορῶ, ποντικί μου, τῆς κρυφο- [λέει σὸ ἀντί:

«Τὴ τέχνη μου εἶνε ἀδελή...

Κ' ἔπειτα, μάθε, ποντικί μου συνήθισα νὰ [τρώγω!...

— Μὰ, τότες, ἔχεις λόγο...

Νὰ μὴ μὲ φᾶς, γατοῦλά μου· γὰ κῆτα με [λιγάκι...

Ἐγὼ εἶμαι... ποντικί μου!

Παρατηροῦμαι... δύο φτερά καὶ λέει σὴ νυ- [χτερίδα :

«Μὲ συγχωρεῖς, πουλάκι μου, δὲν πρόσεξα, [δὲ σ' εἶδα»

Πολλὴ ὧρα δὲν ἐκέραισε καὶ τὴν τσακώνει [σάλι

Μὲ τὸ φρικτὸ της νύχτι

Μιὰ γάτα σουδλερώνει, καὶ πῶ ἀγγία, πῶ [μεγάλη,

Μὰ, νὰ ἡ χρυσὴ της τύχη,

Που ἐπρόφρασε καὶ πρόβαλε τὰ δύο χερῶν [φτερά της

Καὶ λέει, σὰ διαλωμάτης·

— Ἄσε με, γάτα μου, ἄσε με! λυπήσου με [νὰ ζήσω

Καὶ μὴν ποθεῖς σὸ νύχτι σου σκληρὰ νὰ [ξεψυχήσω!

— Δὲν εἴμπορῶ, ποντικί μου, τῆς κρυφο- [λέει σὸ ἀντί:

«Τὴ τέχνη μου εἶνε ἀδελή...

Κ' ἔπειτα, μάθε, ποντικί μου συνήθισα νὰ [τρώγω!...

— Μὰ, τότες, ἔχεις λόγο...

Νὰ μὴ μὲ φᾶς, γατοῦλά μου· γὰ κῆτα με [λιγάκι...

Ἐγὼ εἶμαι... ποντικί μου!

Παρατηροῦμαι... δύο φτερά καὶ λέει σὴ νυ- [χτερίδα :

«Μὲ συγχωρεῖς, πουλάκι μου, δὲν πρόσεξα, [δὲ σ' εἶδα»

Πολλὴ ὧρα δὲν ἐκέραισε καὶ τὴν τσακώνει [σάλι

Μὲ τὸ φρικτὸ της νύχτι

Μιὰ γάτα σουδλερώνει, καὶ πῶ ἀγγία, πῶ [μεγάλη,

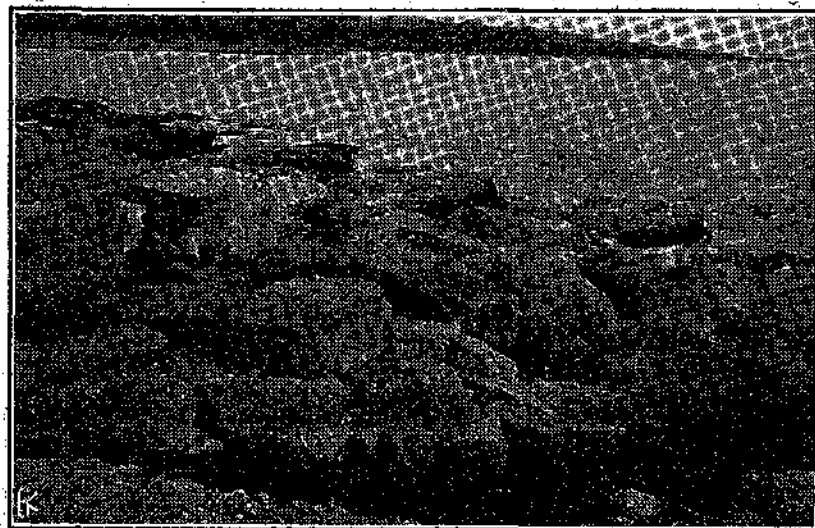
Μὰ, νὰ ἡ χρυσὴ της τύχη,

Που ἐπρόφρασε καὶ πρόβαλε τὰ δύο χερῶν [φτερά της

ΤΟ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΙΟΝ

Έν Ιερών προσκύνημα. — Μία λαμπρά ένδρομη παιδική.

Καλή μου Αιδάλας, Πιστεύω ότι πάντες οι καλοί σου φίλοι, αφού έμαθον εις τὸ σχολειὸν διὰ τὰ

Τὸ Θεμιστόκλειον. — Νοτιοδυτικὴ ὄψη τῆς κρηπίδος.

δοξαζόμενα νερά τῆς Σαλαμίνος, καὶ διὰ τὴν μέγαν ναυάρχον τῶν παλαιῶν χρόνων, ἰδρυτὴν τῆς ναυτικῆς δόξης τῶν Ἀθηναίων, θὰ θελήσωσι νὰ μάθωσι καὶ ἂν σφίεται τι σχετικὸν πρὸς τὸ μέγα αὐτὸ ὄνομα, πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Θεμιστοκλέους. Πολὺ προθύμως, πρὸς χάριν αὐτῶν, σοῦ σπέλλω ὀλίγας σημειώσεις μόνον, διὰ κάτι τι μέγα τὸ ὅποιον σφίεται καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἡ νέα γενεὰ μόνη ἔπρεπε νὰ τελέσῃ προσκύνημα ἀληθές.

Δυνάμεθα νὰ καυχώμεθα, ὅτι ἔχομεν τὸ μέγος, ὅπου ἀνεταφιάσθησαν τὰ ὄσπ' αὐτοῦ Θεμιστοκλέους. Τοῦτο εἶνε μέγα τι. Ναι, ἀπὸ μακροῦ εἰδεικνύοντο τάφοι τινεὶ εἰς τὴν ἀριστερὰ διὰ τὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς θέσιν, τὴν λεγομένην *Ἐυδοφάνασο*. Οἱ δὲ οὐδὲν ὅμως τῶν ἀναφερόντων ἐτόλμα νὰ βεβαιώσῃ τοῦτο, πάντες δὲ μετὰ μεγάλου διασταγμοῦ καὶ ἀμφιβολιῶν ἐξεγράζοντο. Μετὰ μακρὰν μελέτην καὶ ἐρεύνας πολλὰς, δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ κλίνω τὸ γόνυ πρῶτος πρὸς μνημείου τόσο μεγάλης σημασίας.

Δὲν εἶνε δυνατόν ὁ τάφος τοῦ ἀνδρός νὰ ἦτο εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτίθετο ἕως τώρα.

Πάντα τὰ μέρη τῶν συγγραφέων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφέρεται τὸ πρᾶγμα, ἀποκρούουσι τοῦτο καὶ τοῦτο μὲ ἠνάγκασε νὰ ζητήσω ἀλλαγῶν τὸ μνημαίον. Καὶ τὸ εὔρον. Τὸ ἀπέδειξα εἰς ἰδιαιτέρον βιβλίον μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν « τὸ Θεμιστοκλείον », εἰς τὸ ὅποιον δύναται τις νὰ ἴδῃ πάντα τὰ ἐπιχειρήματα

διὰ τῶν ὁποίων σαφέστατα ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἢ μᾶλλον τὸ μέρος ἔνθα ἐτέθησαν τὰ ὄσπ' αὐτοῦ, μετακομισθέντα ἐκ Μαγνησίας τῆς Μ. Ἀσίας, ἔνθα ἀπέθανεν ὁ Θεμιστοκλής, εἶνε ἀκριβῶς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος εἰς τὴν θέσιν Κάθος Κράκαρη, δεξιὰ

τῆς θαλάσσης, μὴ προσβαλλομένη ὑπ' αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας κρηπίς, βάσις μεγάλη, βάσις εὐμεγέθης καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδές, ἐπιστρωμένη διὰ λίθων μεγάλων. Τοὺς λίθους τούτους τοὺς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μνημείου εἶχον ἀνασκηῶσι οἱ τυμωάρχου καὶ ἐφάνη ἡ κοιλότης, ἐντὸς τῆς ὁποίας βεβαίως ἐν θήκῃ τινὶ ὑπῆρχον τὰ ὄσπ' τοῦ μεγάλου ναυάρχου. Ἐκεῖ ἀνευρέθησαν καὶ θραύσματα ἀγγείων καὶ κόνις καὶ συντρίμματα μικρὰ ὄσπ'ων καὶ κάλπης μαρμαρινῆς νεκρικῆς τεμάχιον.

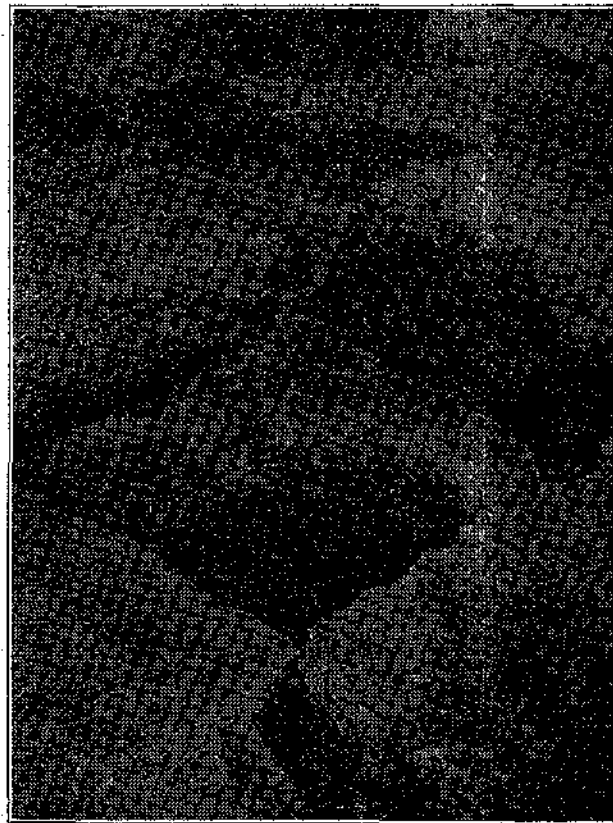
Θέσις λαμπρότερα διὰ τοιοῦτον μνημείον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἐκεῖ πρὸ τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς, θέσις, εἰς ἣν προσαρμύζονται πάντα τὰ χωρία τῶν συγγραφέων, εὐρέθη δὲ καὶ τάφος πρὸς ἀναπόθεσιν ὄσπ'ων καὶ ὄχι πρὸς ἀνταφιασμὸν σώματος ὀλοκλήρου. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιδῶξου στενοῦ, φαινομένη πανταχῶθεν, ἔχουσα ἀκριβῶς ἀντικρὺ ἐπὶ τῆς Σαλαμίνος τὴν Τροπαίαν ἄκραν (Βαθεῖα Ποῦντα) μετὰ Σειληνίας (Σελήνια), ἔνθα ἄλλο σημαντικὸν μνημαίον, τὸ Τρόπαιον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἀπέδειξεν ὁ σοφὸς μου μαθητὴς Ἰω. Ν. Σβορώνος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τὴν Ψυττάλειαν, ἐφ' ἧς τὸ Τρόπαιον τοῦ Ἀριστείδου. Πόσον ἐνδοξος καὶ πόσον ὠραία καὶ πόσον μεγαλοπρεπῆς εἰκὼν! Ὅταν βλέψῃ τις πρὸς τὴν θέσιν ἐκείνην χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τοῦ ἐρ-χόμεναι εἰς τὸ σῆμα αἱ λέξεις, τὰς ὁποίας ἔγραφε κάποιος παλαιὸς ποιητὴς διὰ τὸν τάφον τοῦ Θεμιστοκλέους:

« Ὅσος δὲ τύμβος ἐν καλῷ πεχωμένους, « Τοῖς ἔμπροσθεν πρόσροισ ἔσται καν- [ταγοῦ] »

« Τούτ' ἐκπλέοντας εἰσπλέοντας τ' [ῥέψεται] »

« Χωπότεν ἀμίλλα τῶν νεῶν θεάσεται ».

Πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο ἐὰν διωργανισθῶ ἐν παιδικόν, ἐν ἀφελές προσκύνημα ἀπὸ τοὺς καλοῦς σου φίλους, ἀγαπητῆ μου παλαιὰ σύντροφος ἀπὸ τὰ πρῶτα σου βήματα ὅπως τώρα ἀκούῃ! Προτείνω αὐτὴν τὴν ἰδέαν καὶ ἄς τὴν ἀναλάβωσιν, ἄς τὴν ἐκτελέσωσιν οἱ τόσο ἐνθερμοὶ ὅσοι εἶσθε, συνεννοῦμενα μετὰ τῶν φί-

Τὸ κέντρον τοῦ μνημείου μετὰ τῆς κοιλότητος ἔνθα ἀπετέθησαν τὰ ὄσπ' αὐτοῦ Θεμιστοκλέους.

τάτων μοι ἐκ Πειραιῶς, τελομένης οὕτω μιᾶς ἐπιμνημοσύνης τελετῆς περὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο ὄνομα, ἀκριβῶς ἐκεῖ παρὰ τὴν ἰερὰν Σαλαμίνα ἐπὶ τῆς Πειραικῆς ἀκτῆς. Εἶμαι πρόθυμωτατος νὰ τοὺς ὀδηγήσω, νὰ συγκινηθῶ ἀπαξ ἔτι μετὰ τὴν νέαν γενεάν ἐν χορῶ περιτὸν σεμνὸν ἐκείνων χωρὶν, ἀνυψουμένην εἰς τοὺς εὐκλείεις χρόνους τῆς ἐνδόξου πατριδος. Εἶμαι ἔτοιμος ὡς ἀπαρχὴν τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐκδρομῶν μας νὰ τάξω ταύτην, ἔχων τὴν πεποιθησιν, ὅτι προσφέρω ἔστω καὶ

Γενικὴ ὄψις τοῦ στενοῦ τῆς Σαλαμίνος μετὰ τοῦ Θεμιστοκλείου τῆς Τροπαίας ἄκρας καὶ τῆς Ψυτταλείας.

μικρὸν τι εἰς τόσον μέγα μάθημα, οἶόν ἢ ἐπίσκεψις τοῦ Θεμιστοκλείου καὶ τοῦ

ἐκείθεν συνόπτου στενοῦ τῆς Σαλαμίνος.

Μετὰ τὴν προσδοκίαν ἔσπαθώματος ἀληθοῦς ὑπὲρ τοιαύτης ἰδέας, ἔτοιμος νὰ ταχθῶ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς καλῆς τῶν φίλων σου χορείας, ὡ φίλτατη Διάπλασις, δι' ἐν τοιοῦτον ἰερὸν προσκύνημα, παρακαλῶν δὲ νὰ πρωτοστατήσῃς μετ' αὐτῶν, διατελεῶ

Πρόθυμος

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

διευθυντῆς τοῦ Δραγαταίου ἐκπαιδευτικοῦ ἰδρύματος

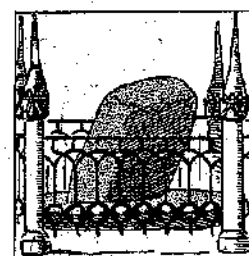
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ Κρασοπατέρας

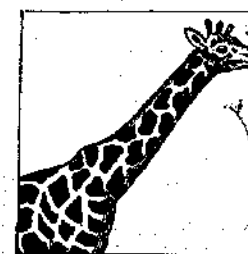
Ὁ Κρασοπατέρας αὐτὸς εὐρίσκειται εἰς τὴν συλλογὴν ἐνὸς Γάλλου φυτολόγου, εἰς τὸ Λυόν. Διότι δὲν εἶνε παρ' ἀπλοῦστατα μία ρίζα! Καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν ρίζας μετὰ παράδοξα ἀνθρώπινα σχήματα. Ἀλλ' ὁμοιογενέως ἢ σημερινῆς εἶνε ἡ ὠραιότερα ὄλων. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸν μεθυσμένον αὐτὸν, ποὺ παραπαίει μετὰ τὴν μετοπίλιαν ἐπὶ τὸ χεῖρ, τὸν ἔκαμεν ὁ ἰκανώτερος ξυλογόλυπτος!

Ὁ θρόνος τοῦ Κίγκξέτων

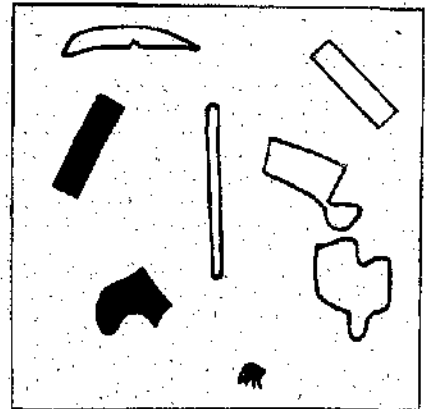
Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς μικρᾶς ἀγγλικῆς πόλεως Kingston-on-Flames, εὐρίσκειται μία πέτρα ἢ ὁποία ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς θρόνος κατὰ τὴν στέψιν τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας! Ἡ συνθήκη αὐτὴ ἐγκατελείφθη μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τῆς δανικῆς δυναστείας, σήμερον δὲ ὁ παράδοξος θρόνος, περιφραχθεὶς ὑπὸ κομποῦ κιγκλιδώματος, ἐπιδεικνύεται ὡς ἱστορικὸν μνημαίον καὶ προσελκύει τοὺς φιλοπεριέργους.

Τρίκερος καμηλοπάρδαλις

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, διασχίζων ἔρημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, ἔνας ἐξερρευνητὴς ἐφόνευσε καμηλοπάρδαλιν, ἡ ὁποία εἶχε τρία κέρατα, καὶ τῆς ὁποίας τὸ σῶμα ἔφερε μαύρας καὶ λευκὰς κηλίδας, ἀντὶ τῶν συνήθων ὑποκιτρίνων. Ὁ ἐξερρευνητὴς αὐτὸς συνήνησεν ἀγέλην ἐκ δέκα ἢ δώδεκα καμηλοπαρδάλεων τοιοῦτου εἴδους, ἀγνώστου εἰς τοὺς ζωολόγους.

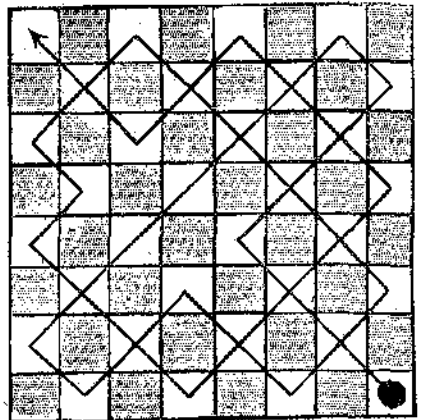
Παίγνιον

Νὰ συναρμολογηθῶν τὰ ὀκτώ αὐτὰ κομμάτια ὥστε νὰ ποτελεσθῇ γελοιόγραφία (profil) καὶ μετὰ καπέλλον. Παρόμοιον ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον.

Ἀλλήλων: Καθεὶ συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παίγνιου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν τοῦ μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὄνοματά ὄλων τῶν λύσεων θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὅποιον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸν, ἄλλως ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθεῖσιν δι' ἐν ἑτοῦς, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητῆς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 37ου φυλλαδίου

Ἡ εἰκὼν δεικνύει πῶς θὰ κινηθῇ τὸ πῖνον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἐπάνω λευκὸν τετραγωνίδιον κατὰ τοὺς τεθέντας ὁρους.

[Ἐπειδὴ ὀλίγοι εἰστέλειαν τὴν λύσιν τοῦ ἀνωτέρου Προβλήματος, ὁ Διαγωνισμὸς αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος (φυλ. 37) θὰ συγχευθῇ μετὰ τὸν πῆς προσεχῶς (φυλ. 38.)]

Ίδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του, Κεφ Β

ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Νύχτα βαθερά... Έχει ήδη απλώσει το σκοτεινό πέπλο της, τον κεντημένο με αστέρια, και χύνει την μελαγχολία στές ψυχές.

Ω νύχτα μυστική, βαθερά! πόσα μυστήρια κρύβεις μέσα σου! Πόσο σέ νοιώθουν ή ψυχές που ξερούν να ποθούν και να αισθάνονται! Πόσον δ άνθρωπος υψώνεται εις συλλογισμούς και σκέψεις και δ νους του πετά εις άλλας σφαιράς λαμπρότερας, θέλων να ξεχνήσει τα άνευχίαστα. Προσπαθεί να συλλάβη την ιδέα της αληθινής ευτυχίας αυτής που ζήτη δ άνθρωπος πάντοτε από μικρό παιδί, μα δε την βρίσκει πουθενά. Τότε μόνον δά την εδρε, όταν ή ψυχή, αφού άφιση το σάμα, πατάξη ελευθέρα πλέον από τα δεσμά της.

Ω νύχτα, που παρασύρεις τον νοούν του ανθρώπου!

Οι διαττοντας πέφτουν άφινοντες μια χροστή γραμμίτσα πίσω τους και χάνονται στο Άπειρον. Ο γκλώνης ξεφωνίζει με την λυπητερή καλιά του, κλαίοντας τον άδικο θάνατο του μονάκριβου άδελφού του. Πώς μου κάνει κακό υντή ή λυπητερή και μονότονη καλιά του, που μεταδίδει τον πόνο του και μου φέρνει μαυρές θλιβερές σκέψεις. Τι άπελπισία! Τι άπογοήτειες με καταλαμβάνει! Άρχίζω να φοβάμαι, το σκοτάδι δυο κάσι γίνεται πτώ πυκνό, άδύνατο να διακρινω πτώ μακριά. Μόνον τες κορυφές των βουνών ξεχωρίζω, μα και 'κείνες μόλις διακρίνονται γιατί εινε σκεπασμένες με τον πυκνό της Νύχτας πέπλο. Δεν βλέπω πουθενά κενένα φώς που να διασκορπίση αυτό το σκοτάδι, να μου δώση κάποια έλπίδα, νομίζω πως ειναι χαμένη...

Άλλ' όχι, ή έλπίς δεν χάνεται ποτέ. Βλέπω τ' αστέρια από ψηλά που με κωττάζουν με αγάπη, με καλωζώνη σαν να μου λέγουν: «Προχώρει, μη φοβάσαι, έχε την έλπίδα μέσα σου και βράδις με θάρρος, είσαι παιδί άκόμα, έχεις να περάσης πολλά βάσανα, πίκρες, άπογοητεύσεις, δεν έφθασες ούτα στο χάραγμα άκόμα του βίου σου, αλλά να μην άπελπίσσαι, ή έλπίς να μη λείψη ποτέ από κοντά σου, το θάρρος εινε το πάν, είσαι παιδί άκόμα!...»

Μεσάνυχτα της 10ης Αύγουστου 1910. Κερκυρή Καλαβρύτων

Μελάχρα

Ο ΚΑΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Τελευταίως, ένας άνθρωπος παρουσιάσθη πρό της άμερικανικής δικαιοσύνης. Και το έγκλημά του; ή πλέον άισχρά κλοπή. Άλλ' επειδή δεν είχε συνηγορον, δ πρόεδρος παρεκάλεν ένα εκ των παρόντων δικηγόρων, να υπερασπισθή τον κατηγορούμενον και τώ έδωσαν είκοσι λεπτών άδειαν όπως άκουσθή και συνομιλήση μετ' αυτόν ιδιαιτέρως. Έπειτα έπροεκε να έπιστρέψη και να καταλάβη την θέσιν του ως συνηγορος.

Οι δυο άνδρες εξήλθον της αίθουσής, και μετά πάροδον είκοσι λεπτών της ώρας δ δικηγόρος επέστρεψε... μόνος!

— Και δ κατηγορούμενος; έρωτά δ πρόεδρος.

— Έφυγε, άπήντησεν απλούστατα δ δικηγόρος.

— Πώς;!

— Η έξοχότης σας με έπεφόρτισε να του δώσω μιαν καλήν συμβουλήν και καμμίαν δεν ηδρα καλλίτερα από αυτήν!

Ελληνική Θεότης

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

Τοίον τοίον το σπουργίτι Άπό 'δώ και 'κει πελάει Και με τη μικρή του μύτη Πάντα κεί τι βασταεί.

Τοίον τοίον το σπουργίτι Νερό πίνει από ταύλακι Και πετά γύρω στο σκίσι Για να 'βρη καλό φαγάκι.

Τοίον τοίον το σπουργίτι Το καλό φαγάκι παίρνει Και κρατώντας το 'ζη μύτη Στά πουλάκια του το φέρνει.

Τοίον τοίον το σπουργίτι Τα πουλάκια του ταίριζει Και με άδειαν ή μύτη Στους άγρους ξαναγυρίζει.

Αθανάσιος Διάκος

ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Ήτο ή πρώτη φορά που έπεσεφθην τας φυλακάς του Ρίου. Μόλις άπέβην, έφθασε εις το μέρος από το όπολον, παρατηρούσα κάτω, έβλεπα τους καταδικωκούς. Με το πρώτον βλέμμα, το όπολον έρεψα εκεί, είδα νέους και γέροντας περιεβλημένους το ένδυμα της άθλιότητος και της δυστυχίας. Ω! τί φοβική, τί οικτρά ή πρώτη εκείνη έντύπωσις! Πλήθος ανθρώπων να ζουν εις την φοβεράν εκείνην ειρκτήν, χωρίς κύν να έχουν μια μικρά έλπίδα ότι μπορούν να επανίδουν όσους ηγάπησαν! Και ένας μεγάλος οίκτος, μια μεγάλη συμπάθεια με έκίνησε προς τα δυστυχισμένα έκείνα όντα. Προς στιγμήν δά ήθελα να είχα την έξουσίαν να τους ελευθερώσω όλους, άλλ' έξαφνα μια από λογική σκέψης έπεκράτησε εις τον νούν μου, και μια φωνή από φρόνιμη άκουσα μέσα μου να λέγη:

«Αυπάσαι αυτούς τους ανθρώπους, αλλά αυτοί δεν έλπίζθησαν τόσαις χήραις που τώρα ζουν βασανισμέναις για πάντα, τόσα όρφανά που παινούν... Ναι, αυτοί έδώ εινε καταδικασμένοι, ανώνις δυστυχείς, χωρίς να βλέπουν Θεού πρόσωπον, άλλ' εινε οι ίδιοι δημιουργοί της άθλιας των καταστάσεως. Όταν έγκληματούσαν ηξουσαν πολύ καλά, ότι μαζί με τα έγκλήματα που έκαμαν, μαζί με τα σπίτια που έκλειναν, καταδικάζοντο

και οι ίδιοι, και κατέστρεφαν δλόκληρον την ύπαρξιν των».

Άκουσα και έπεδοκίμασα την λογικήν αυτήν φωνήν, και εκέφθην ότι κάτι περισσότερο από έμέ ξεύρουν εκείνοι, οι όπολοι τους καταδίκασαν να ζουν ανώνιως στην άθλιότητα. Έλπίς

ΧΑΡΑ—ΛΥΠΗ

Κ' είδα ανθρώπους πολλούς μαζεμένους άπ' έξω από ένα σπίτι, άμάξια μπροστά του σταματούσαν, άνθρωποι άνεβοκατεβαίναν, άνθη παντού χύνανε το μοσχοβολητό τους. Παπάδες ψέλνανε, και όλοι γελούσαν!

Τότε κατάλαβα πως είχανε χαρά...

II.

Κ' είδα ανθρώπους πολλούς μαζεμένους άπ' έξω από ένα σπίτι, άμάξια μπροστά του σταματούσαν, άνθρωποι άνεβοκατεβαίναν, και άνθη παντού χύνανε το μοσχοβολητό τους. Παπάδες είδα να ψέλνουνε, μα όλοι κλαίγανε!

Τώρα κατάλαβα πως είχανε λύπη...

Μασκώτ

ΜΙΑ ΚΑΘΑΡΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Δύο χωρικοί όμιλούν περί τηλεγράφου. — Πώς εμπορεί να φέρη τα νέα τόσον γρήγορα; — Άπλούστατον, ειλεν δ άλλος: έγυγίσεις την μιαν άκρη του σύρματος και ή άλλη άκρη γράφει όπως με την πέναν.

— Δεν έννοώ καλά... — Θά σοθ το εξηγήσω καλλίτερα: Έχεις κανένα σκύλον; — Ναι. — Πόσος εινε; — Μετρίου αναστήματος. — Όταν του πατής την ουρά, τί κάνει; — Γαυγίζει.

— Υπόθεσε λοιπόν ότι δ σκύλος σου, αντί μετρίου αναστήματος, να ήτο τόσον μεγάλος ούτα να φθάη από το χωριό μας έως την πρωτεύουσιν. Δεν ύπαρχει άμφιβολία ότι, άν του πατήσης την ουράν έδώ, θά γαυγίση εις τας Άθήνας. Ίδού φίλε μου τί εινε δ τηλεγράφος!

Πρωτοχάραγμα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο διδάσκαλος: — Λοιπόν, τί μής διδάσκει ή παραβολή του Καλού Σαμαρείτου; Ο μαθητής, αφού έσέφθη πολλήν ώραν: — Ότι το λάδι κάνει καλό στές πληγές.

Έστέλη από τον Καλό Σαμαρείτου

Ο μπαμπάς: — Ποιός έφαγε το γλυκό; Ο Τότης: — Ο Γιαννάκης, μπαμπά! Ο Γιαννάκης: — Καί σύ, θηλαχή, δεν έφαγες; Ο Τότης: — Έφαγα κ' εγώ μα δεν με είδες σου!

Έστέλη από τον Κάιν της Γραβιάς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΗΜΩΦΗΣΙΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

(Ίδε «Διάπλασις» του 1909, σελ. 306.)

Οι δικαιούμενοι κατά τους όρους της προκηρύξεως να ψηφίσουν, άνήρχοντο εις 1160. Προς όλους αυτούς άπεστειλα προς συμπλήρωσιν το έντυπον ψηφοδέλιον, το όπολον μου επέστρεψαν έντός της προθεσμίας οι 1054. Άρα άπέσaxon της ψηφοφορίας μόνον 106. Έκ των ψηφοφόρων 1054 άπεκλεισθησαν τρεις, ο Λευκός Έλέφας, δ Παπαίρεγας και δ Ήραϊστος, διότι εις τα ψηφοδέλιά των ύπαρχουν και ψευδώνυμα άντικαταστάθηντα δι' άποθέσεως, παρά τον κανονισμόν. Η διαλογή των λοιπών 1051 ψηφοδέλιων φέρει έπιτυχόντας και βραβευμένους τους εξής:

Α'. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλλάς του Μέλλοντος (με ψήφους, 608.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλανή μας Σταυροφόρα (ψ. 601.) — Αμάραντος Δόξα (ψ. 586.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου (ψ. 567.) — Σπινθήρ της Έλευθερίας (ψ. 563.) — Έλπίς των Δυστυχών (ψ. 560.)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Καμπάνα της Άγιως Σοφίας (ψ. 545.) — Θρίαμβος του Έλληνισμού (ψ. 391.) — Πόθος της Πατρίδος (ψ. 377.) — Πανελλήνιον Όνειρον (ψ. 367.)

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χροσωμένη Δύσις (με ψήφους, 324.) — Ηνωχο Άεράν (ψ. 318.) — Μυροβόλος Αύρα (ψ. 317.) — Ηχώ του Λάουος (ψ. 315.) — Καλαρτζον Ρυθικον (ψ. 314.) — Κλάδος Έλαίας (ψ. 313.) — Στήν του Λάουος (ψ. 312.) — Περιπατής Μελωδία (ψ. 310.) — Σιαπηλή Νύξ (ψ. 309.) — Φλοίσφος του Βοσπόρου (ψ. 308.) — Μελαχροινό Συμρηγόρηλον (ψ. 144.) — Ξεροφιλόσοφος (ψ. 144.) — Ακρόβροκτος Κορητική Σημαία (ψ. 135.) — Δοξασιμένη Γαλανόλευκη (ψ. 72.) — Ηχώ της Καρδιάς (ψ. 56.) — Δεινοπαθούμένη Έλλάς (ψ. 34.) — Έλληνικόν Όνειρον (ψ. 34.) — Ψαρία Συμρηγοπούλα (ψ. 15.) — Αθανάσιος Διάκος (ψ. 12.) — Δάρις της Έλλάδος (ψ. 11.) — Δάφνης Κλωνάρι (ψ. 10.) — Φιλί της Μάρας (ψ. 10.) — Φλάμπουρα της Λευθερίας (ψ. 10.) — Οι λαβόντες όλιγοτέρους των 10 ψήφων παραλείπονται, διότι εινε πάρα πολλοί.)

Κατά τάνωτέρω άποτελέσματα κατηγορήθη έν Πρότυπον Ψηφοδέλιον με τα δέκα ρηδιά ερχόμενα ψευδώνυμα, το εξής:

Πρότυπον Ψηφοδέλιον

1.— Έλλάς του Μέλλοντος, 608

2.— Γαλανή μας Σταυροφόρα, 601

3.— Αμάραντος Δόξα, 586

4.— Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου, 567

5.— Σπινθήρ της Έλευθερίας, 563

6.— Έλπίς των Δυστυχών, 560

7.— Καμπάνα της Άγιως Σοφίας, 545

8.— Θρίαμβος του Έλληνισμού, 391

9.— Πόθος της Πατρίδος, 377

10.— Πανελλήνιον Όνειρον, 367

Προς το πρότυπον τοίτο ψηφοδέλιον παρεβάλα όλα τάλλα, εξακριβώσα δε ότι συμφωνότερον ήτο το ψηφοδέλιον της Οδριαίας Μολής, συντεταγμένον ως εξής:

1.— Έλλάς του Μέλλοντος (1)

2.— Γαλανή μας Σταυροφόρα (2)

3.— Αμάραντος Δόξα (3)

4.— Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου (4)

- 5.— Καμπάνα της Άγιως Σοφίας (7)
6.— Έλπίς των Δυστυχών (6)
7.— Πανελλήνιον Όνειρον (10)
8.— Σπινθήρ της Έλευθερίας (5)
9.— Πόθος της Πατρίδος (9)
10.— Θρίαμβος του Έλληνισμού (8)

Ός βλέπετε, ή Οδριαία Μολή έψηφισε τους βραβευθέντας δέκα, και των εξ άπό αυτους (του 1ου, του 2ου, του 3ου, του 4ου, του 6ου και του 9ου) επέτυχε και την θέσιν την όποιαν έχουν εις το ψηφοδέλιον. Τους δέκα βραβευθέντας περιέχουν έπίσης και τα ψηφοδέλια πολλών άλλων, εκ των όποιων όμως άλλοι επέτυχον την θέσιν ενός μόνου, άλλοι δυο, άλλοι τριών, άλλοι τεσσάρων και άλλοι πέντε. Οι έπιτυχόντας την θέσιν των πέντε εκ των βραβευθέντων ύπερβαίνουν τους εβδομήκοντα και επειδή δεν εινε δυνατόν να βραβευθούν όλοι αυτοί, τα ύπολειπόμενα βραβεία άπενεμήθησαν διά κλήρου.

Β'. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Οδριαία Μολή.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βολταίρος.

— Μαγαμένη Φύσις.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νύμφη του Νείλου.

— Πανελλήνιος Ίδέα.

— Ηλιακή Άκτίς.

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ψαρία Συμρηγοπούλα.

— Ανδροίτης. — Αμαθεύας. — Φλογέρα του Βοσπόου.

Συγχαίρω τους βραβευθέντας και παρακαλώ να ζητήσουν τα δώρα των συμφώνως προς την προκήρυξιν. Καθώς ειλπαμιν, και οι δέκα έλεγέντες δικαιούνται να στείλουν την φωτογραφίαν των προς δημοσίευσιν. Έκ δε των εκλογέων, μόνον δ πρώτος βραβευθείς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Άθήναι, 38, οδός Εδριαίδου την 24ην Αύγουστου 1910

ΠΑΙΔΙΑ, από λίγα λόγια θά σας άπαντήσω σήμερα, διότι το Δημοψήφισμα δεν μου άφισαν άρκετόν τόπον.

Άπελις: Έλπίς, δ πρώην συδρομητής μου δεν έχει άδρα. Όσα μου άρέσουν τα έγκυρια, εινε κληρόνται τα δημοσιεύω. Άν ήτο αυτό του σου έλεγε, τότε δεν θάπερριπτα κανέν.

Χαίρω που έμαθα τα νέα σου, Φασιάη του Σαρτελέου. Πολύ έγέλασα με την φάσαν. Γράψε εις έν τετράδιον Μ. Μυστικόν τας άπαντήσεις σου και στείλέ μου το μ' έν δεκάλεπτον γραμματόσημον, να το στείλω εις την Διερευνητήν Γαλανόλευκην.

Καίτη Άχ. σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις. Του χρόνου, όταν θα είσαι συδρομητής, αν βραβευθής εις κανένα Διαγωνισμόν, τότε μόνον θά σοθ δημοσιεύσω την εικόνα σου. Και μάλιστα χάρισμα. Προς το παρόν κανέν δικαίωμα δεν έχεις. Και έδώ άκόμα που σου άπαντώ, εινε κατάχρησις: αλλά με συνεκίνησε τόσον ή αγάπη σου!

Δ. Κ. Ραλ., έλαβα το δελτάριον σου από την Βεβαίωσιν του Γκαίτε και του Σίλλερ. Είσαι εύτυχος που σπουδάσεις εις πόλιν τοιούτων αναμνήσεων. Έχω άκόμη την ιδίαν γραμματίδα. Τας λύσεις των Έδδ. Διαγωνισμών ειλπορείς να τας στείλης, και ές φθάσων άργότερα.

Χαιρετισμό της Ηλιογέννητης, έχω άκούση ότι ή κυρία Δίλτα γράφει πολύ εμμορφα

διηγήματα για παιδιά. Άλλά ούτε το βιβλίον της μου έστειλε, ούτε την διεύθυνσιν της ξεύρω διά να της γράψω.

Μητρική Στοιγή, κατά τον Κανονισμόν, όσα τετράδια Μ. Μυστικόν δεν συνοδεύονται από το δεκάλεπτον γραμματόσημον, ρίπτονται εις το καλάθι των άχρηστων. Άπό κωλοσύνην μου όμως τα έπιστρέφω κάποτε προς τους άποστολείς των. Μου εινε άδύνατον, βλέπεις, να κρατώ τίτοιους μικρολογαριασμούς. Έπιστολή με έραγον δεν έλήφθη.

Άνθοστολίσιος Έξοχή, χάρω πολύ διά την άπόφασιν σου. Γράψε μου λοιπόν συχνά διά ναναπληρώσης τον χρόνον που έπέρασεν έτσι!

Εκείνη που έγραψε για την κοτσίδα της, Μπαρουτοκαπινημένη Γαλανόλευκη, εινε κορίτσι και φυσικά έχει κοτσίδα. Και δ Φαίδρος Άδάμας έπίσης εινε κορίτσι. Ζήτησε τόνομά της και πηδών να σοθ το έλαη.

Το ξεύρετε ότι από τώρα άρχισαν να μου στέλλουν την συδρομήν των διά το 1911; Νά, σήμερα μου την έστειλεν ή φίλη μου Φλάμπουρα της Έλευθερίας. Άλλά δεν εινε ή πρώτη: εινε, αν άγαπάτε, ή τριακοστή τέταρτη.

Χαίρω πολύ διά την γνωριμίαν, Κάλυξ Ρόδου, κ' εύχαριστώ διά τας συστάσεις και εννεργείας. Νά έχω τόσον θερμήν φίλην και να μη την ξεύρω; Άμαρτία ήταν!

Όρασις έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Διερευνητή Γαλανόλευκη, Πωδηγή Κωνσταντινούπολις, Παπαρούνα, Ροδόδοσιούλας Ηώς, Έξοριστος Άτίσις, Έλλάς του Μεγάλου Αλεξάνδρου, Πλοιαρχος Νήμος και Διερευνητή Πατρίδα. (δ Έπαινος εν γένει λαγαρίζεται διά το Άδρόνον δ: 1/2.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρινονται: «Θαλασσινά τραγοΐδια» του Αθανασίου Διάκου. — «Μία ένθύμησις» του Άγγέλου του Πόνου. — «Ανέκδοτον» του Μάρκου Αδρηλιου. — «Τ' άγριοπερίστερα» και «Ζωή έντονη» της Χαιρειτισμωτής Ηλιογέννητης. — «Αποχαρτισμός της Τριγαυρέλλας». — Παιδ. Πνεύματα διαφόρων.

Άπογορίζονται: «Οι σάνκοι (μερικοί στίχοι χωρίς μέτρον και όροικαταλήξιας λαυθαομένας). — «Αναμνήσεις - έντυπίσεις κλπ.» (άτελη). — «Με το καλό» (άσημαντον). — «Πράγματα και θαύματα» (άκαιρον). — «Νεότης» (κωινόν). — «Τά όρφανά» (άτεχνον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άντινοείται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαιώμασος φρ. 1. Τα εγκρίόμενα ή άντινοούμενα ίσχύουν μίσην μήνην από 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από κ. άνήκουν εις άόριστον, και όσα από κ. εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Κάλυξ Ρόδου, κ. (N. I.) Γελαζούμνη, κ. (N. Z.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδδεν μυστικόν δημοσιεύεται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαιώμασος φρ. 1. Τα εγκρίόμενα ή άντινοούμενα ίσχύουν μίσην μήνην από 30 Νοεμβρίου 1910. Όσα συνοδεύονται από κ. άνήκουν εις άόριστον, και όσα από κ. εις κορίτσια].

Μικρά Μυστικά έπιθυμοΐν ν' άνταλλάξουν: δ Χαιρειτισμός της Ηλιογέννητης (0) με Φαίδρον Άδάμαντα, Γυιόν του Ίσκιαν, Ύπαρχοφρανο Γιοσεμί, Αφρόκωτον, Μελάχρα, Μασκώτ. — ή Άνθοστολίσιος Έξοχή (0) με Μητρικήν Στοιγήν, Έλαφρον

